

Sygnatura akt II AKa 77/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Wiśniewski

Sędziowie: SA Bogumiła Metecka-Draus

SO del. do SA Robert Mąka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ilony Talar

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2019 r. sprawy

wnioskodawcy A. W. (1)

o odszkodowania z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 22 stycznia 2019 r. sygn. akt III Ko 611/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy rozstrzygnięcia eliminuje art. 8 ust. 1, a” ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, natomiast wysokość zadośćuczynienia zasądzoną w punkcie I zaskarżonego wyroku podwyższa do 60.000 (sześćdziesięciu tysięcy) złotych,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Andrzej Wiśniewski SSO del. do SA Robert Mąka

IIAKa 77/19

UZASADNIENIE

A. W. (1) domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 800.000zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek internowania i umieszczenia w Ośrodku (...) w S. w okresie od 6 sierpnia 1982r. do 12 grudnia 1982r. w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz odszkodowania w kwocie 68.000zł za szkodę doznaną wskutek uniemożliwienia podjęcia zatrudnienia w okresie od 6.08.1982r. do dnia 31.01.1983r., będącą konsekwencją internowania i umieszczenia go w Ośrodku (...) w S.. Kwotę odszkodowania w toku postępowania przed Sądem I instancji wnioskodawca modyfikował, najpierw w piśmie z 18.10.2018r. domagając się kwoty 112.500zł, rozszerzając

okres za który dochodził tej należności o okres pozostawania bez pracy przed umieszczeniem w ośrodku, tj. od 1 lutego 1982r. do 5 sierpnia 1982r. a następnie w toku rozprawy rozszerzył żądanie co do odszkodowania o kwotę 160.100zł za kolejny okres trzydziestu pięciu miesięcy, kiedy w trakcie pobytu w Niemczech nie podjął pracy i utrzymywał się z zasiłku socjalnego.

Sąd Okręgowy w Szczecinie po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 22 stycznia 2019r. w sprawie IIIKo 611/18 na podstawie art.8ust.1 i 1a ustawy z dnia 23.02.1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. W. (1) kwotę 40.000zł (czterdziestu tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za wykonanie wobec niego decyzji nr (...) z dnia 6 sierpnia 1982r. o internowaniu, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku a w pozostałej części wnioszek oddalił. Ponadto zasądził na rzecz wnioskodawcy zwrot uzasadnionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika i stwierdził, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniosła pełnomocnik wnioskodawcy.

Zaskarżyła wyrok w części, tj. w zakresie pkt II(w którym oddalono żądania wnioskodawcy ponad kwotę wskazaną w pkt I). Powołując się na art.438pkt1kpk, w zakresie zasądzzonego zadośćuczynienia, zarzuciła temu rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.8ust.1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zwaną dalej „ustawą lutową”, w zw. z art.445§1i2kc poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez A. W. (1) w związku z wykonaniem decyzji nr (...) z dnia 6.08.1982r. o internowaniu jest kwota 40.000zł;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.445§1i2kc w zw. z art.448kc w zb. z art.552§1kpk poprzez ich błędną wykładnię i niewskazanie w jaki sposób i na jakiej podstawie Sąd meriti ustalił wysokość zadośćuczynienia w kwocie 40.000zł na rzecz wnioskodawcy;

3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.445§1i2kc w zw. z art.448kc w zb. z art.552§1kpk poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie niskiej- w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez A. W. (1)- kwoty zadośćuczynienia, gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania, okoliczności internowania, obiektywnie długi okres izolacji, warunki przebywania w zakładzie karnym, represje, tortury, skala maltretowania, jakich doświadczył A. W. (1) w trakcie internowania, wpływ izolacji na relacje z bliskimi- przemawiają za zasądzeniem dalszej kwoty zadośćuczynienia;

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.445§1i2kc w zw. z art.448kc w zb. z art.552§1kpk poprzez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, które miały wpływ na wymiar krzywd A. W. (1), a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, a zwłaszcza warunków, w jakich odbywał 5 miesięczną izolację, okoliczności internowania A. W. (1), poczucia rażącej niesprawiedliwości.

Powołując się na art.438pkt1kpk, w zakresie zasądzzonego odszkodowania, skarżąca zarzuciła temu rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.8ust.1 ustawy lutowej w zw. z art.445§1i2kc poprzez ich błędną wykładnię polegającą na oddaleniu wniosku o odszkodowanie na rzecz wnioskodawcy za szkodę doznaną wskutek uniemożliwienia jemu podjęcia zatrudnienia w okresie od 6 sierpnia 1982r. do 31 stycznia 1983r. poprzez internowanie wnioskodawcy i umieszczenie w Ośrodku (...) w S., a w konsekwencji błędnego przyjęcia, że w przedmiotowej sprawie nie występuje związek przyczynowo-skutkowy między wykonaniem decyzji o internowaniu a szkodą jaka zaistniała u wnioskodawcy;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.8ust.1 ustawy lutowej poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że odszkodowanie przysługujące na podstawie tego przepisu dotyczy tylko szkód pozostających w związku z wykonaniem decyzji o internowaniu, podczas gdy przepis ten nie zawiera tego rodzaju ograniczenia, a jedynym kryterium będącym

podstawą ustalenia tego, czy dany uszczerbek jest szkodą wynikłą z wykonania decyzji o internowaniu jest normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, co w konsekwencji przekłada się na możliwość objęcia tym przepisem szkód dalej idących niż tylko następstwa fizycznego pozbawienia wolności, jeśli pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym z represyjną działalnością organów państwa w postaci wykonania decyzji o internowaniu;

3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.8ust.1 ustawy lutowej poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że odszkodowanie przysługujące na podstawie tego przepisu nie stanowi podstawy do dochodzenia roszczeń za wszystkie szkody związane z represyjną działalnością organów państwa, tylko za szkody wynikające bezpośrednio z wykonania decyzji o internowaniu i błędnym przyjęciu, że ustawa lutowa ogranicza odpowiedzialność Skarbu Państwa do skutków wydania decyzji, podczas gdy ustawa lutowa nie zawiera tego rodzaju ograniczenia, a jedynym kryterium będącym podstawą ustalenia tego, czy dany uszczerbek jest szkodą wynikłą z wykonania decyzji o internowaniu jest normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, co w konsekwencji przekłada się na możliwość objęcia tym przepisem szkód dalej idących niż tylko następstwa fizycznego pozbawienia wolności, jeśli pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym z represyjną działalnością organów państwa w postaci wykonania decyzji o internowaniu.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik wnioskodawcy wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania wnioskodawcy w dalszej dochodzeń części, tj. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz A. W. (1) kwoty 760.000zł(siedemset sześćdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 228.100zł(dwieście dwadzieścia osiem tysięcy sto złotych) tytułem odszkodowania za niesłuszne internowanie A. W. (1)

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy w części dotyczącej zadośćuczynienia okazała się zasadna o tyle, że spowodowała podwyższenie kwoty zadośćuczynienia, jednak nie do kwoty żądanej w środku odwoławczym. Sąd Odwoławczy uznał za bezzasadny zarzut apelacji dotyczący niewskazania przez Sąd I instancji podstawy i sposobu wyliczenia kwoty zadośćuczynienia. Wbrew twierdzeniom skarżącej na str.7-11 uzasadnienia Sąd Okręgowy szczegółowo przedstawił okoliczności, które uwzględnił jako źródło krzywdy wnioskodawcy wynikłej z wykonania w stosunku do niego decyzji o internowaniu a następnie omówił sposób ustalenia kwoty zadośćuczynienia i podstawy jej wyliczenia. Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji co do okoliczności mających wpływ na wysokość zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy(skarżący również nie kwestionował ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie). Natomiast sposób ich oceny z punktu widzenia poziomu cierpień psychicznych i fizycznych, których doświadczył w związku z internowaniem A. W. (1) nie doprowadził do przyznania mu adekwatnej rekompensaty. Bez wątpienia ustalenie kwoty zadośćuczynienia nie jest łatwe i nie jest możliwe zrekompensowanie w pełni subiektywnie odczuwanej krzywdy wynikłej z internowania, dlatego też wobec niewymierności szkody niematerialnej, celem zadośćuczynienia jest zrównoważenie negatywnych przeżyć, które były udziałem wnioskodawcy. Niewątpliwie ustalenie jaka kwota w realiach danej sprawy jest odpowiednia opiera się na uznaniu sędziowskim i w postępowaniu odwoławczym zarzut niewłaściwego ustalenia kwoty zadośćuczynienia może być skuteczny wówczas gdy zaskarżone orzeczenie w sposób wyraźny narusza zasady ustalenia zadośćuczynienia. W sprawie IIIKo 611/18 Sądu Okręgowego w Szczecinie zadośćuczynieniu podlegały naruszenie dóbr osobistych A. W. (1) takich jak wolność, rozumiana nie tylko jako umieszczenie na komendzie czy w ośrodku odosobnienia ale jako wolność od strachu, od użycia przemocy czy zrealizowania gróźb oraz jego cześć i godność, tj. dobre imię, reputacja czy poczucie własnej wartości. Zadośćuczynienie miało na celu zrekompensowanie również krzywd związanych z naruszeniem prywatności wnioskodawcy oraz tych związanych z pogorszeniem się jego stanu zdrowia, i to zarówno psychicznego jak i fizycznego, których następstwa odczuwał po zwolnieniu z internowania. Na wysokość zadośćuczynienia wpływ miały

również przeżycia psychiczne wynikające z braku kontaktu z bliskimi. Zdaniem Sądu Apelacyjnego poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia dotyczące postępowania wobec A. W. (1) przez funkcjonariuszy służb w trakcie internowania nie znalazły właściwego odzwierciedlenia w kwocie zadośćuczynienia. Wnioskodawca był wzywany na przesłuchania, w czasie których namawiano go do współpracy ze służbami, szantażując go, że w przypadku odmowy będą rozgłaszane informacje go dotyczące, o charakterze politycznym czy obyczajowym, nawet nieprawdziwe. Bez wątplenia takie sytuacje w znaczący sposób wpływały na jego samopoczucie, potęgowały stres i zwiększały obawę co do jego przyszłości. Cierpienia psychiczne, których w związku z tym doświadczał wymagały większego podkreślenia, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w kwocie zadośćuczynienia. Również okoliczności związane z jego stanem zdrowia, zarówno psychicznego jak i fizycznego, w większym stopniu niż uczynił to Sąd I instancji powinny zostać uwzględnione przy określaniu poziomu krzywdy, której doznał A. W. (1). Warunki, w których przebywał spowodowały nie tylko, że schudł ale z uwagi na brak właściwej opieki medycznej i stomatologicznej stwierdzono u niego, już podczas pobytu w ośrodku odosobnienia, początki paradontozy, której leczenie w trakcie internowania nie było możliwe. Internowanie pozostawiło ślady w psychice wnioskodawcy i wywarło wpływ na jego zdrowie jak wynika z poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń. Powyższe świadczy o bardziej negatywnym oddziaływaniu warunków, w których przebywał A. W. (1) będąc internowanym i doświadczeń będących jego udziałem niż przyjął to Sąd Okręgowy. Pozostałe okoliczności będące podstawą ustalenia krzywdy zostały ocenione prawidłowo przez Sąd I instancji. Mając na uwadze rodzaj i natężenie okoliczności, które w przedmiotowej sprawie kształtowały krzywdę, której doznał A. W. (1) na skutek wykonania decyzji o internowaniu, Sąd Apelacyjny uznał, że kwotą zadośćuczynienia, adekwatną do doznanych przez niego cierpień psychicznych i fizycznych będzie kwota 60.000zł (sześćdziesięciu tysięcy złotych), zbliżona do kwoty trzykrotnego, przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z daty orzekania, za miesiąc internowania ($3 \times 5.000 \text{zł} \times 4 \text{miesiące} = 60.000 \text{zł}$), stanowiąca realną wartość ekonomiczną. Ustalając kwotę należnego zadośćuczynienia uwzględniono, że ma ono charakter kompensacyjny i nie może mieć jedynie charakteru symbolicznego. Stąd podwyższenie przez Sąd Apelacyjny kwoty należnego A. W. (1) zadośćuczynienia do kwoty 60.000zł (sześćdziesięciu złotych). Kwota ta przy uwzględnieniu, że dotyczy okresu internowania trwającego cztery miesiące, jest w ocenie Sądu Odwoławczego kwotą jak najbardziej uzasadnioną, zgodnie z treścią art.445§1kc, odpowiednią. Kwota ta jest wystarczającym ekwiwalentem za doznane przez A. W. (1) cierpienia psychiczne i fizyczne. Została ustalona tak aby utrzymana była w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zdaniem Sądu zasądzona kwota zadośćuczynienia zatrze i złagodzi poczucie krzywdy wnioskodawcy związane ze skutkami wykonania w stosunku do niego decyzji o internowaniu.

Podkreślić należy, że zadośćuczynienie nie może być jednak nadmierne w stosunku do krzywdy i być źródłem nieuzasadnionej korzyści majątkowej. A. W. (1) domagał się zasądzenia na jego rzecz łącznie kwoty 800.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. W środku odwoławczym jego pełnomocnik wnioskował o zasądzenie na jego rzecz kwoty 760.000zł, która po uwzględnieniu kwoty zasądzonej zaskarżonym wyrokiem- 40.000zł, odpowiadałaby całej kwocie dochodzonego przez niego roszczenia. Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia i ocenę wszystkich okoliczności istotnych dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w zakresie roszczenia A. W. (1) co do zadośćuczynienia, domaganie się przez wnioskodawcę zadośćuczynienia w wysokości przewyższającej kwotę 60.000zł jest nieuprawnione. Zadośćuczynienie nosi wprawdzie cechy kompensacyjne to jednak wysokość tego żądania utrzymana być musi w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Uwzględniając te kryteria zasądzona kwota zadośćuczynienia jest, w ocenie Sądu, prawidłowa. Nie może być ona nadmierna w stosunku do krzywdy i być źródłem nieuzasadnionej korzyści majątkowej. Wysokość ustalonego przez Sąd Odwoławczy zadośćuczynienia sprawia, w ocenie Sądu, że jest ono, zgodnie z treścią art.445§1kc, odpowiednie. Kwota 60.000zł jest wystarczającym ekwiwalentem za doznane przez A. W. (1) cierpienia psychiczne fizyczne a jej wysokość ustalono tak by zadośćuczynienie utrzymane było w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom życia w Polsce. Rekompensuje ona, w ocenie Sądu Odwoławczego, skutki wynikające z wykonania wobec A. W. (1) decyzji o internowaniu nr 254/82.

W tym miejscu należy podkreślić, że zgodnie z treścią art.8ust.3 ustawy lutowej w postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego. W postępowaniu o odszkodowanie prowadzonym na podstawie przepisów Rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego

mamy do czynienia z tzw. rozłożeniem ciężaru dowodu pomiędzy wnioskodawcą a organem sądowym ponieważ odszkodowanie ma charakter cywilnoprawny. W związku z tym na tle regulacji wyrażonej w art.6kc wnioskodawca powinien udowodnić zarówno podstawę jak i wysokość zgłoszonego roszczenia. O ile udowodnił podstawę roszczenia o zadośćuczynienie i poczynione w tym zakresie przez Sąd I instancji ustalenia należy uznać za prawidłowe (skarżący nie zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu błędu w ustaleniach faktycznych) to nie przedstawił dowodów uzasadniających jego żądanie na poziomie 800.000zł. Powoływanie się na inne sprawy, wymienione w uzasadnieniu środka odwoławczego, nie jest uprawnione, ponieważ realia każdej sprawy są inne, w szczególności w zakresie krzywdy odczuwanej subiektywnie, którą należy ocenić z perspektywy obiektywnych czynników (okoliczności). Żądanie kwoty 800.000zł oznacza, że A. W. (1) domagał się 200.000zł za miesiąc internowania i jest bez wątpienia zbyt wygórowane. Nie ma charakteru rekompensaty a nieuzasadnionego przysporzenia majątkowego, i nie może zostać zaakceptowane przez Sąd Apelacyjny, w niniejszej sprawie. Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok podwyższając kwotę zasądzoną na rzecz A. W. (1) zadośćuczynienia do 60.000zł (sześćdziesięciu tysięcy złotych), uznając żądanie wnioskodawcy przewyższające tą kwotę za nieuzasadnione.

Sąd Apelacyjny uznał za bezzasadną apelację pełnomocnika wnioskodawcy w zakresie rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego o odszkodowaniu, ponieważ Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom skarżącej dokonał prawidłowej wykładni art.8ust.1 ustawy lutowej. Swoje stanowisko Sąd I instancji szczegółowo i logicznie przedstawił w uzasadnieniu, dokonując kompleksowej analizy treści przepisu art.8ust.1 ustawy lutowej. Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje argumenty zaprezentowane w pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego wyjaśniające w sposób jednoznaczny powody dla których wnioski A. W. (1) o odszkodowanie, w okolicznościach przedmiotowej sprawie nie mógł zostać uwzględniony. Ustawa lutowa, w tym art.8ust.1, nie wprowadza odpowiedzialności odszkodowawczej za wszelkie szkody wynikłe z represji politycznych, stosowanych w okresie od 1 stycznia 1944r. do 31 grudnia 1989r. Użycie przez ustawodawcę zwrotu „wynikłe z wykonania” nie pozostawia wątpliwości, że stanowi ono ograniczenie możliwości zasądzenia, w tym trybie, odszkodowania za poniesioną szkodę, wyłącznie do skutków wykonania decyzji o internowaniu. Gdyby wolą ustawodawcy było zrehabilitowanie wszystkich szkód mających swoje źródło w represjach ze strony ówczesnych organów państwa za działalność na rzecz niepodległego Państwa Polskiego takie ograniczenie nie zostałoby wprowadzone w tej regulacji. Należy podkreślić, że szkoda będąca skutkiem wydania decyzji o internowaniu nie jest podstawą do dochodzenia odszkodowania na podstawie w/w ustawy. Dopiero powstanie szkody wskutek wykonania takiej decyzji uprawnia do dochodzenia odszkodowania. Poza odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa pozostają inne przejawy represji za działalność związaną z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego, jak np. zwolnienie z pracy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14.02.2018r., w sprawie IIAKa 7/18 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.04.2014r., w sprawie VKK 52/14). Treść art.8ust.1 jest jednoznaczna i nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że podstawą dochodzenia odszkodowania, w oparciu o ten przepis, może być tylko i wyłącznie szkoda będąca normalnym następstwem pozbawienia wolności wnioskodawcy w związku z internowaniem i osadzeniem najpierw w Komendzie Wojewódzkiej MO w S. a następnie w Ośrodku (...) w S., co nie oznacza, że skutki wykonania decyzji o internowaniu nie mogą wykraczać poza okres trwania internowania. Istotne jest żeby pozostawały w bezpośrednim związku przyczynowym z internowaniem. W sprawie IIIKo 611/18 Sądu Okręgowego w Szczecinie wnioskodawca nie wykazał powstania szkody w związku z wykonaniem decyzji nr (...) z dnia 6 sierpnia 1982r. A. W. (1) został zwolniony z pracy w dniu 31 stycznia 1982r. i pozostawał bez pracy ponad sześć miesięcy kiedy został internowany. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że brak zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od 6 sierpnia 1982r. do 31 stycznia 1983r., wbrew twierdzeniom skarżącej, nie było wynikiem wykonania decyzji o internowaniu a skutkiem zwolnienia A. W. (1) z pracy kilka miesięcy wcześniej i brak jest podstaw do przyjęcia, że internowanie uniemożliwiło wnioskodawcy podjęcie pracy albowiem wobec poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, niekwestionowanych przez skarżącą, nie miał on w tamtym czasie żadnych możliwości zatrudnienia. Wobec powyższego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy podjął prawidłową decyzję stwierdzając brak przesłanek, po stronie wnioskodawcy, do dochodzenia odszkodowania na podstawie ustawy lutowej.

Kierując się treścią art.44okpk Sąd Apelacyjny uznał za rażąco niesprawiedliwe pozostawienie w podstawie zasądzenia należności na rzecz A. W. (1) przepisu art.8ust.1a ustawy z dnia 23.02.1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, który utracił moc

na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1.03.2011r., w sprawie P 21/09, i orzekając na korzyść wnioskodawcy wyeliminował go z podstawy rozstrzygnięcia, przez co wyrok Sądu I instancji jest spójny i oparty na obowiązującej regulacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Apelacyjny, na podstawie art.437§1kpk zmienił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej kwoty zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy, podwyższając ją do 60.000zł (sześćdziesięciu tysięcy złotych) a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art.13 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku.

del. do SA SSO R.Mąka SSA A.Wiśniewski SSA B.Metecka-Draus